

## POSTANOWIENIE

3 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 3 października 2023 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa [...] Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego  
Niestandardyzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W.  
przeciwko J.J.  
o zapłatę,  
na skutek skargi kasacyjnej J.J.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu  
z 19 stycznia 2022 r., I AGa 233/21,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Pozwany J.J. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 19 stycznia 2022 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i zmianę wyroku Sądu drugiej instancji przez oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na oczywistą zasadność skargi oraz na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 58 § 2 k.c.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Lektura wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na ustalenie, jaki przepis został zdaniem skarżącego naruszony w sposób kwalifikowany, na czym naruszenie to polegało i jaki był wpływ tego naruszenia na wynik sprawy (treść zaskarżonego wyroku).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w orzecznictwie i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Nieodzowne jest ponadto, podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (zob. np. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18).

Po pierwsze o rozbieżnościach w orzecznictwie nie może świadczyć to, że zaskarżone orzeczenie jest oparte na założeniach sprzecznych z poglądami dominującymi w orzecznictwie. Jednostkowe orzeczenie, nawet jeżeli jest nim orzeczenie zaskarżone w danej sprawie, nie wskazuje jeszcze na istnienie takich rozbieżności.

Po drugie, przytoczone przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania orzeczenia nie zapadły w stanach faktycznych takich samych lub zbliżonych do istniejącego w niniejszej sprawie. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 16 stycznia 2020 r., I ACa 415/19, dotyczy umowy pożyczki, a nie kredytu. Z kolei pozostałe orzeczenia zapadły w sprawach, których stronami byli konsumenci. Natomiast pozwany jest przedsiębiorcą, który zawarł umowę kredytu. Nie sposób więc uznać, że powołane przez skarżącego orzecznictwo dotyczące spraw konsumenckich, prezentujące – według skarżącego – jednolite stanowisko, co do nieważności umowy kredytu na podstawie art. 58 § 2 k.c., może przekonywać o rozbieżnościach w orzecznictwie istotnych z perspektywy rozstrzygnięcia sprawy toczącej się przeciwko przedsiębiorcy.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(R.N.)

[ms]

